

Uprchlíci

Aneb kdo vlastně jsou, proč utíkají a proč zrovna k nám?

Známe skutečné odpovědi na tyto otázky? Skutečný názor bychom si měli utvořit až po vyslechnutí a srovnání všech věrohodných informací, které máme k dispozici. Většina lidí soudí na základě předsudků a to nikdy není dobrá cesta. Správná rozhodnutí vyžadují objektivitu a zdravý rozum. Někdy je to velmi těžké skloubit dohromady, ale musíme věřit, že na nějaké rozumné řešení přijdeme. V každé debatě o uprchlících by neměl chybět respekt k životu.

Kolik je uprchlíků?

V současné době je na útěku kolem 59,5 milionu lidí ať už z důvodů náboženských, rasových nebo (a to především) z důvodu válek. Většina uprchlíků pochází ze Sýrie, Afghánistánu nebo Somálska. Lidé, kteří prchají ze svých domovů, od svých rodin a svých dosavadních životů, jsou si moc dobře vědomi, že je cesta velmi nebezpečná a nemusí ji přežít, přesto ji však podstupují. Jen ve Středozemním moři za pět měsíců zemřelo 1 800 lidí. Jak zoufalí asi jsou, když jsou

ochotni riskovat své životy, aby se dostali ze situace, ve které jsou?

Proč míří právě do Evropy?

Tohle je otázka, u které se většina lidí pozastaví. Odpověď je celkem snadná. Uprchlíci v zemích jako je Bahrajn, Kuvajt, Omán, Katar, Saúdská Arábie a Spojené Arabské Emiráty nemají právo na ochranu a z tohoto důvodu raději prchají do Evropy, kde po důkladném prozkoumání žádosti o azyl, ochranu dostanou.

Kolik stojí cesta do Evropy?

Cena na jednu osobu na přepravu v přeplněném pašeráckém člunu se různí, ale v průměru je 17 tisíc korun, soukromý člun pro jednu rodinu se může vyšplhat až na 100 tisíc korun, avšak tahle částka není celá, někteří běženci platí i za pašování Evropou například v

nákladáku (+- 10 tisíc korun) do severských států Evropy kolem 20 tisíc korun.

Kde berou tolik peněz?

Většinou se celá rodina složí na jednoho člena rodiny a spoléhají, že jim později bude posílat peníze, nebo se do Evropy celá rodina dostane legálně.

Jsou mezi nimi členové IS?

Jistěže jsou. O některých se ví a jsou hledáni, jiní jsou dobře maskováni, některé policie zadržují. Každý uprchlík, jenž žádá o azyl, bývá prověřen.

Proč prchá tolik mužů?

Také velmi často omílaná otázka. Muži mají větší šanci na přežití nebezpečné cesty, a když ji přežijí, živí svou rodinu na dálku nebo využijí právo na sjednocení rodiny a přivezou svou rodinu bezpečně a legálně do bezpečí. Tenhle fakt se nelíbí hodně obyvatelům Evropy, Češi nejsou výjimkou.) Také se často stává, že ve válce vidí umírat své nejbližší. Vidí umírat svou manželku, děti a rodiče. Nic jim nezbude a tak utíkají.

Možná si ale někdo řekne, proč utíkají statní, zdraví mladíci, když můžou bojovat za svoji vlast? Vždyť naši pradědečkové za první a druhé světové války šli bojovat za svůj malinký stát a oni utíkají. Zda je to zbabělost nebo pochopitelný strach, nelze soudit, když jsme se neocitli v jejich situaci.

Kolik je uprchlíků v Evropě a kolik v ČR?

Ve skutečnosti je jich méně, než se zdá, neboť se započítávají při každém vstupu do EU, a stává se, že jednoho uprchlíka započítají dvakrát. Za letošní rok se jich v EU pohybuje 710 tisíc. Co se týče ČR, tak u českých hranic bylo zadrženo tento rok okolo 7 tisíc běženců. Z celkového počtu lidí, žádajících o azyl v ČR je nejvíce Ukrajinců

(527 žádostí), potom občanů z Kuby (114). Co se týká uprchlíků z Afriky, ministerstvo vnitra udalo, že v letošním roce získalo azyl 46 lidí, 330 lidem byla udělena doplňková ochrana a dalších 649 žádostí bylo zamítnuto.

Média, mají na nás velký vliv?

Média, jsou pro nás-obyčejné lidi, jediný zdroj informací. A často je pravda různě upravená.

Nedávno se na internetu objevila kratičká zpráva, kde psali o uprchlíkovi, který znásilnil Evropanku. Pod titulkem byla výzva k lidu, zda si to nechá líbit a spousta negativních komentářů na běžence...

Ale kolik lidí komentujících tento článek, vědělo, že není pravdivý? Nebyl tam uveden zdroj, ani kdo tuto novinku potvrdil, jen dvě fotografie. Na první byly běženci, na druhém zřejmě znásilněná Evropanka. Po hlubším pátrání pořízením fotografií se zjistilo, že první fotografie byla „vypůjčena“ z článku o Lybii a druhá od Američanky, kterou zdrogoval a znásilnil přítel (pozn. z roku 2008). Média nás krmí vším co je napadne a jestli to není pravda, na tom jim (ale ani mnohdy nám) moc nesejde.

Příběh Alei

Alea, palestinská žena, která byla v pátém měsíci těhotenství, utíkala se svým manželem z Libye před válkou. Byli na lodi, kde bylo přibližně 600 lidí, během cesty měla loď problémy. Alea byla velmi zoufalá, protože se její dítě nehýbalo a ona nemohla zkontrolovat, jestli je naživu. Několik mil od libyjského břehu se loď potopila. „Byla jsem uvnitř lodi, když se začala potápět.“ Řekla několik vteřin po záchránění. Právě její manžel se pro ni a jejich nenarozenou dceru potopil.

Alea byla ihned vyšetřena. Musel to být pro ni lék, když se v ohlušujícím tichu ozval tlukot srdce jejich dcery.

Autorky: Markéta Vyroubalová, Anna Konečná

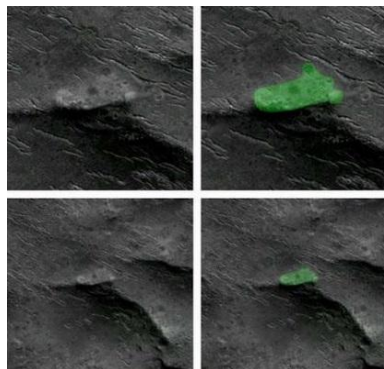
JSOU NA MARSU MARŽANI?

Ufologové VS NASA

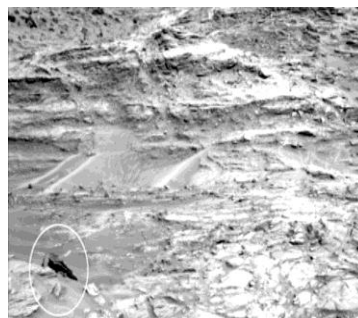
Nedávno způsobila mezi ufology poprask další ze série záhadných fotek, které pořídila vozítka na Marsu. Vesměs jsou na nich zachycena prapodivná tělesa neznámého původu, o nichž se nedá s jistotou říct, zdali to náhodou není důkaz mimozemské civilizace. Něco takového se ovšem neobejde bez nutných sporů mezi průzkumníky záhad a vždy logicky uvažujícími vědci, kteří nevěří na zázraky. Jak to tedy je?

LAND CRUISER

Scott Waring, samozvaný expert na ufony, objevil na Marsu objekt připomínající Land Cruiser z Hvězdných válek, když surfoval po Google Mars Map. Okamžitě o tom natočil video na Youtube a vyvolal veliké haló snad úplně všude. „Havarovaná vesmírná loď“ byla prý pohřbena pod vrstvou vesmírného prachu, 30 metrů široká a 60 metrů dlouhá. NASA ale *kupodivu* neprojevila valný zájem ji prozkoumat.

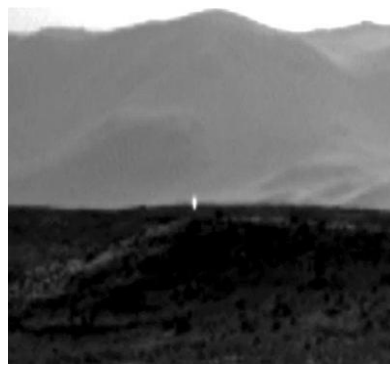

HVĚZDNÝ DESTRUKTOR

Scott Waring se podle všeho moc dívá na Hvězdné války. V srpnu 2015 zase přišel s něčím, co prý vypadá pro změnu jako Hvězdný destruktör. Tohle má ale menší háček – vyfocený UFO je veliké jen asi tři metry. Senzacechtivá média je přirovnala ke všemu možnému včetně duchů.

HORKÝ PIXEL

20. června 2014 zachytilo vozítko Curiosity zvláštní světlo, a to hned dvakrát! Vypadá to jasně – ufoni se snažili lidský výtvar pozorovat při práci a omylem se nechali vyfotit. Nic jiného by se přece nepohnulo tak rychle, leda s tryskovým pohonem... Jenže NASA rozvášněné ufology velmi rychle zase schladila. Jedná se prý o horký pixel – tedy o jakousi skvrnu, která vznikne při přehřátí senzorů v kamerách. A není to poprvé, co se objevil, měli s ním trable už celkem dlouho.

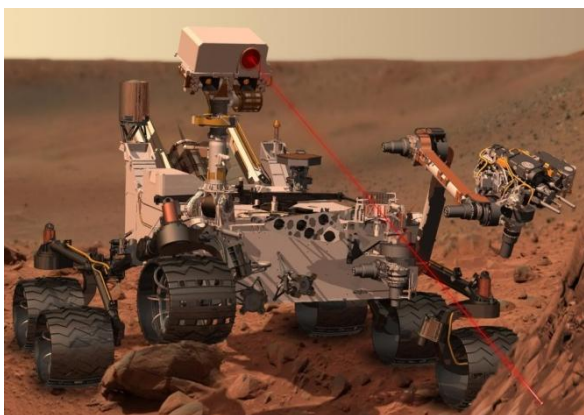
LÉTAJÍCÍ COSI

A opět se vyznamenalo Curiosity. Objev se odehrál někdy v lednu 2014 a na obrázku jde vidět levitující těleso. Že by konečně UFO? Odborníci opět zůstávají nohama na zemi. Mohlo jít o kosmické smetí, asteroid nebo něco jiného, takže ufologové mají zase smůlu.

A to jsou jen některé z nespočtu případů, které byste si mohli vyhledat kdekoli na Googlu.

MARS CURIOSITY ROVER

Bystřejší z vás si možná všimli, že většinu uvedených snímků pořídila právě tahle devítisetkilogramová hračka na dálkové ovládání. Curiosity je největší z vozítek, které mapují povrch Marsu – před ním na rudé planetě přistála dvojčata Opportunity a Spirit.

Curiosity provedlo sedmiminutový přistávací manévr přesně 6. srpna 2012, 7:17 našeho času. Cesta na Mars mu zabrala osm

měsíců. Matematici si tedy dokážou spočítat, kdy NASA vypustila kosmickou sondu za 45 miliard korun na vlastní průzkumnou výpravu.

Sice nejprve fotila jen v kráteru Gale, rozbíjela horninu laserem a odebírala vzorky, udělala však čest svému jménu. Curiosity totiž znamená zvědavost.

Už v listopadu 2012 objevilo existenci uhlíku na rudé planetě a v březnu 2013 potvrdilo, že Mars byl kdysi dávno pod hladinou sladké vody.

Přežilo hodně problémů i poruch a splnilo misi. NASA je na svůj výtvar jaksepatří pyšná, a kdo by taky nebyl?

Na animaci nejdramatičtějšího přistání v dějinách se můžeš mrknout na adrese:

<http://1url.cz/k6Pi>

VODA NA MARSU?

To, že bez vody natáhneš bačkory do pěti dnů, ví každý. O existenci vody v pevném skupenství, zamrzlé na pólech, v případě Marsu nikdo nepochyboval. V roce 2001 se však objevily první známky toho, že by se tu mohla vyskytovat i voda kapalná. Sonda Mars Global Surveyor vyfotila v kráterech rýhy – to se ale ještě nevědělo, jestli vznikly nedávno, nebo už tam byly nějaký ten milión let. V letech 2004 a 2005 však jiná sonda objevila další rýhy tam, kde v roce 2000 na sto procent ještě nebyly. Že by je způsobila vyvěrající voda?

Našli se samozřejmě skeptici, kteří tvrdili, že je mohly vytvořit sesuvy půdy. NASA ale potvrdila, že vodu na Marsu udržuje v tekutém stavu spousta soli – něco jako když se v zimě posypávají silnice.

Ve vodě je taky hodně minerálů a hydratovaných solí, což by teoreticky mělo prospět vývoji mikroorganismů! Hurá!

Autorka: Štěpánka Mikulíková

Zdroje:

časopis JUNIOR (číslo 9/2013; str. 18 – 19; text: Jan Šedivý);

<http://www.novinky.cz/koktejl/378812-snimek-nezvykleho-objektu-na-marsu-vyvolal-spekulace-o-ufo.html> ; <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-ufo-a-zahady/231411/ufo-na-marsu-vozitko-curiosity-vyfotilo-na-rude-planete-letajici-objekt.html> ;

<http://zoom.iprima.cz/clanky/vyfotila-curiosity-na-marsu-ufo-co-je-podivny-predmet-na-snimcich> ;

<http://www.cez-okno.net/clanok/je-toto-havarovane-ufo-na-marsu> ;

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/f/f4/Martian_rover_Curiosity_using_ChemCam_Msl20111115_PIA14760_MSL_Picture-3-br2.jpg

Rozhovor s Markem Juráněm

Jen co jsme vešli do jeho kanceláře, k nám vyskočil energický pán v bílém modře pruhovaném obleku. Zeptal se nás, co budeme chtít pít a my si řekli o vodu, on pro ni zatím odešel a my se připravovali na nadcházející rozhovor.

Jak byste stručně představil svoji profesi žurnalisty?

Má to být představení profese žurnalisty všeobecně, anebo mám spíše hovořit o profesi redaktora Uničovského zpravodaje? Protože přece jenom jsou to dvě rozdílné věci.

Já bych se spíše zaměřil na Uničovský zpravodaj.

To je možná složitější otázka než na profesi žurnalisty všeobecně. Uničovský Zpravodaj je samozřejmě médium, které vychází podle tiskového zákona a musí splňovat elementární standardy kladené na jakýkoliv mediální či žurnalistický produkt. Ale přeci jen má určitá specifika. Je to malý časopis pro relativně malou skupinu čtenářů; Zpravodaj vychází v nákladu 2100 kusů a remitenda (neprodaná část tiskového nákladu novin, časopisů nebo publikací, která je vrácena vydavatelství, pozn. red.) se pohybuje kolem stovky. Takže zhruba 2000 výtisků se dostane k lidem. Specifika tkví v tom, že člověk má, ač se to nezdá, mnohem větší odpovědnost než redaktor ve velkém médiu, protože já se s lidmi, o kterých se píše, každý den potkávám. Potkávám je na ulici, s mnohými se známe. Ale taky mám určitou odpovědnost vůči svému vydavateli, tedy vůči městu. Ovšem v tomto ohledu musím říct, že Uničovský zpravodaj, na rozdíl od řady jiných městy vydávaných periodik, nepodléhá nějakým cenzurním zásahům. Přestože se ve Zpravodaji příliš často neobjevují nějaké kritické příspěvky vůči radnici, není časopis

nikterak uzavřený a i mí nadřízení, to znamená pan starosta a páni místostarostové, nijak nebrání tomu, aby byl nějaký kritický text otištěn. Důležité je, že musí být věcný. Například názor „Všichni na radnici jsou blbci“ bychom mohli otisknout, kdyby bylo zdůvodněno, proč jsou blbci. Ale jenom zvolání: „Všichni z radnice jsou blbci“, tak to by asi neprošlo.

Jaké jsou největší klady této profese, prostřednictvím kterých byste doporučil studium žurnalistiky?

Zcela upřímně, studium žurnalistiky bych studentům nedoporučoval. A to z jedné prosté příčiny: jde o uplatnění na trhu. Ještě jako malý chlapec, jako žáček základní školy, když jsem snil o profesy žurnalisty, to byla skvělá doba velkých redakcí, rotaček (tiskový stroj užívaný k tisku velkých nákladů, zejména novin a časopisů, pozn. red.) a krásných černobílých novin na obrovském formátu. Ale samozřejmě tato romantika je dávno pryč. Redakce výrazně omezují svůj personál a je angažováno čím dál méně žurnalistů, což se bohužel promítá do jejich práce. Na velkých médiích a na velkých novinách je vidět, že lidí je čím dál méně, pracují v čím dál větším stresu, neověřují a špatně vyhodnocují informace. Kdo dnes absolvuje žurnalistiku, nemá jistotu, že najde zajímavé zaměstnání. Jestli s čistým svědomím můžu doporučit nějaké studium, pak jsou to technické obory, kde má absolvent mnohem větší šanci na zaměstnání, v němž vydělá zajímavé peníze. Velké firmy a korporace se dnes o takového absolventa perou,

kdežto o vystudované žurnalisty se redakce příliš nepřetahují. Na druhou stranu žurnalistika, pokud už člověk najde uplatnění, má jednu obrovskou výhodu. Je to profese, kde se potkáte se velkým množstvím zajímavých lidí. Novinář, a je lhostejné, jestli je z velkého média nebo z malého Uničovského zpravodaje, se při své práci také dostane na spoustu jinak nepřístupných míst. Pokud je tedy někdo zvědavý a pokud někdo rád poznává zajímavé lidi a místa, nechť tu žurnalistiku zkusí.

Co si myslíte, že je důležité pro dobrého žurnalistu, například jaké by měl mít koníčky nebo vlastnosti?

V podstatě existují pouze dvě stěžejní vlastnosti, které by člověk, jenž chce pracovat v médiích, měl mít. Tou první je odpovědnost a tou druhou jakási špetka kritického myšlení. Odpovědnost je velice důležitá, protože žurnalista, ať už pracuje ve velkém médiu nebo v malém Zpravodaji, má v rukou nástroj s určitým vlivem, a ten vliv není zanedbatelný. Nezodpovědným přístupem ke své práci může novinář i v malém médiu mnoha lidem ublížit a mnoho lidí poškodit. Kritické myšlení je nutné k tomu, aby člověka jen tak někdo neutáhl na vařené nudli. Co se týče dalších koníčků, tak vzhledem k tomu, že média referují o všech možných oborech lidské činnosti a o životě jako takovém, jsou potřeba žurnalisté, kteří jsou sportovními nadšenci, a stejně žurnalisté, kteří se rádi vrtají v číslech a procházejí účetní uzávěrky. A také žurnalisté zaměřeni na vážnou hudbu nebo divadlo. Takže každý si najde ten svůj obor, jemuž se bude věnovat.

Na další otázku jste odpověď už trochu nastínil. Co si myslíte o současné žurnalistické scéně? A čtete nějaké noviny nebo časopisy?

Do mé každodenní práce spadá dělání výstřižků, prostě sledování, co se píše v regionálních médiích. Takže každý den prolistuji Olomoucký deník, Právo a MF Dnes. Nechtěl bych se pouštět do nějakého hodnocení kolegů, se kterými se znám. Prostě vím, že v regionálních redakcích to nemají jednoduché. Co se týče mediální scény v Česku jako takové, tak už jsem hovořil o tom, že přece jenom je znát personální podcenění redakcí. Na druhou stranu

při všem, co se o novinářích všeobecně říká a co o novinářích říká pan prezident, nejsme na tom tak špatně jako v mnohých jiných, i v západních zemích. Pořád česká žurnalistika je na tom velmi slušně. Možná v nás ještě přetrvává jakási stavovská čest a není to jenom business. Ale business se také už projevuje. Je to vidět třeba

na provázanosti inzertních oddělení s redakcemi. Kdo si zadává inzerci, tomu se taky věnuje redakce, kdo inzerci nezadáva, tomu se redakce nevěnuje. K tomu jestli já čtu nějaké časopisy. S manželkou jsme byli předplatiteli odborných časopisů Harmonie (*časopis pro klasickou hudbu, jazz a world music, pozn. red.*) a Hudební rozhledy (*časopis věnovaný vážné hudbě, pozn. red.*), ale právě kvůli té provázanosti redakcí a inzertních oddělení jsme předplatné zrušili. A teď, pokud beru do rukou nějaký časopis, pak Echo24 (*názorový týdeník, pozn. red.*) a tabletový týdeník Dotyk.

Chtěl byste zmínit nějakou nepravdivou domněnku nebo stereotyp o novinářích?

V souvislosti s novináři jsem už zmínil našeho prezidenta, který má svůj specifický, a na některé kolegy bohužel pravdivý názor. Tím že novinářina je práce, které se věnuje velmi mnoho lidí, a ti lidé jsou různě vybaveni – ať už intelektově nebo charakterově – tak v zásadě všechno, co se o novinářích říká, je pravda.

My jsme mluvili o vaší profesi, ale řekněte i něco o sobě?

Na mně toho moc zajímavého není. Nedávno jsem oslavil čtyřicáté narozeniny, tudíž z pohledu středoškoláku jsem už skoro důchodce. V Uničově žiji celý svůj život. Co se třeba koníčků týče, tak opravdu ujíždím na vážné hudbě. Možná se to nezdá, ale i na vážné hudbě se dá ujíždět, a celkem dobře. Mám strašně rád divadlo, literaturu, výtvarné umění. Co opravdu neprovozují, je sport. A nemám Facebook (po skončení rozhovoru nám řekl, že uživatelem Facebooku byl už krátce poté, co se sociální síť rozšířila do Česka, ale před pěti lety svůj účet zrušil, pozn. red.).

Takže to byl takový krátký medailonek. Už jste to sice nastínil, ale jak jste se dostal k žurnalistice?

V 80. letech, když jsem chodil do základní školy, se k nám začaly dostávat americké filmy, jejichž příběh, nebo alespoň jeho část, se odehrával ve velkých redakcích tehdejších novin. A já jsem vždy inklinoval k printům, které jsou dnes prakticky mrtvé. Jako malého chlapce mě fascinovalo prostředí redakcí velkých novin, což už dnes prakticky neexistuje. Tudíž už na základní škole, kromě toho, že jsme všichni chtěli být popelářem, kosmonautem, někdy doktorem a někdy

hasičem, ve mně občas vytryskla touha být žurnalistou. Tak jsem se k tomu nakonec dostal a žurnalistou jsem. Sice na malém městě v malém médiu, což není taková kariéra, jako šéfredaktor ve velké redakci, na druhou stranu, ač se to nezdá, v takovém malém médiu, jako je Uničovský zpravodaj, člověk užívá mnohem větší svobody, než by mu poskytla právě ta obrovská redakce.

A nakonec – máte nějaké příhody z vašeho působení v redakci Uničovského zpravodaje?

Asi by se po mně chtěla nějaká veselá příhoda. Já si vzhledem k tomu, že jsem spíše morous, na nějaké veselé příhody nemohu vzpomenout. Nikdy se mi nestalo, že by mi třeba spadl fotoaparát do kanálu nebo že bych lezl po lešení a vytrousil diktafon.

A nějakou zápornou?

Spíš ve mně přetrvávají nepříjemnosti spojené s profesí. Například když mi nějaký přispěvatel pošle opravdu špatný text – buď po stránce obsahové či formální, nebo se dotýká něčí cti –, a já mu musím vysvětlovat, proč jej neotisknu. Samozřejmě slušnost mi velí, abych se to pokusil nějak zaobalit. Je mi velice hloupé říct, že mi poslal úplnou blbost. Pocit trapnosti z těchto rozhovorů ve mně přetrvává hodně dlouho.

Děkuji za rozhovor.

Autor: Jakub Salaj

Fotografka: Lucie Polášková

Doopravdy znáte J. K. Rowlingovou?

Mnozí z vás si možná řeknou: „Kdo by neznal J. K. Rowlingovou?“ Někteří možná ale neví, jak zajímavý je její život.

J. K. Rowlingová je tvrdohlavá blondýna se zajímavou osobností. Jako britská spisovatelka a světoznámá celebrita se proslavila díky sérii knih o Harry Potterovi. V civilizovaném světě nejspíš nenajdeme člověka, který by tuto postavičku neznal.

Narodila se v roce 1965. Už jako malá se jevila jako nadějná budoucí fantasy spisovatelka. Svou první povídku napsala v šesti letech – o králíčkovi Rabbittovi, který měl spalničky. Její knihy jsou fantazie a zároveň se podobají jejímu životu samotnému. V mládí vystudovala na univerzitě francouzštinu a klasickou filologii (*lingvistika, jazykověda*). Pracovala jako učitelka a sekretářka. Když se jí rozpadlo první manželství, cítila se mizerně a postupně klesala ke dnu. Upadala depresím, ale kvůli své malé dceři Jessice, kterou musela živit úplně sama, se rozhodla vyhledat pomoc a poté začala psát knihu Harryho Pottera.

Myšlenku napsat Harryho Pottera Joanne dostala poprvé ve vlaku, když jela z Londýna do Manchesteru. Proto se v Harryho příbězích často objevuje vlakové nádraží. Při psaní Harryho Pottera se nespolehala jen na svou fantazii, ale také se například inspirovala charakterem lidí, jmény a místy ze svého okolí. Děti ze sousedství, Ian a jeho sestra Vikky Potterovi se tak stali předlohou pro hlavní hrdiny.

Knihu dopsala v roce 1995 na starém psacím stroji. Vydána byla v roce 1996. Brzy se stala bestsellerem. Z rozvedené, nezaměstnané

matky se během pár let stala multimilionářka bydlící v luxusním sídle.

V novinách je často srovnávána s Popelkou, která přes noc ke štěstí přišla. V roce 2001 se znovu provdala a měla ještě dvě děti - Davida a Mackenzie.

Po sérii knih o Harrym Potterovi následovaly další knihy ze žánru fantasy literatury a detektivních románů např. Volání kukačky a Prázdné místo. Aby se vyhnula srovnávání se světem Harryho Pottera, vydala tyto knihy pod pseudonymem Robert Galbraith. Tajemství pseudonymu však bylo prozrazeno.

J. K. Rowlingová také přispívá na řadu charit a jako další světoznámé osobnosti se objevila jako postavička v americkém kresleném sitcomu Simpsonovi.

Zajímavost:

Joanne Kathleen Rowlingová není její úřední jméno. Vlastním jménem se jmenuje Joanne Rowlingová. Před prvním vydáním Harryho Pottera se nakladatelství obávalo, že vydání knihy pod ženským jménem nebude mít takový úspěch. Proto požadovali, aby se na obálce objevily jen iniciály. Jméno Kathleen, které se objevilo v druhém iniciálu, si spisovatelka zvolila podle jména své babičky. Doma a od přátel si však nechává říkat „Jo“.

V budoucnosti se jistě můžeme těšit i na další její zajímavé knihy.

Autorka: Daniela Dorušáková

Sunrise Avenue

Sunrise Avenue je skupina založená v roce 1992 ve Finsku. Dříve se kapela jmenovala jen „Sunrise“. V roce 2001 však bylo jméno změněno na „Sunrise Avenue“. Sunrise Avenue jsou známi pro jejich chytlavé, melodické, moderní a energické vystupování. Jejich styl kolísá na hranicích pop-rocku a rockových balad. Kapela už prodala více než 700,000 kopií alb a více než 1 000 000 singlů a měla mnoho turné s více než 1000 000 vystoupeními ve 20 evropských zemích a v Japonsku. Jejich nejznámější songy jsou "Hollywood Hills" (2011), "Fairytale Gone Bad" (2006), "Forever Yours" (2007), "The Whole Story" (2009), "Heal Me" (2007) a "Welcome To My Life" (2009). Vydali 3 studiové alba, 1 živé, 1 DVD a 12 singlů.

Historie

Samu Haber založil kapelu „Sunrise“ spolu s finským zpěvákem a písničkářem Janem Hohenthalem v dubnu 1992. Vystupovali spíše v klubech, na malých festivalech a soukromých večírcích.

V roce 2002 kapela změnila své jméno na „Sunrise Avenue“. Mezitím je opustil bubeník Antti Tuomela a kapela tak neměla bubeníka.

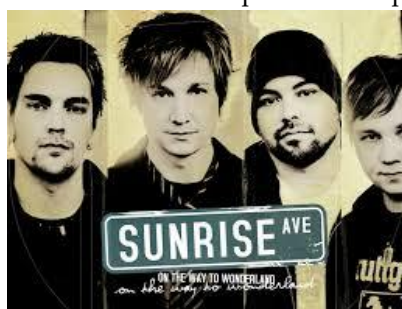
Basový kytarista Sami Heinänen navrhl logo kapely ve stylu amerického označení ulice po oné schůzce v restauraci.

Jan Hohenthal opustil kapelu v roce 2002, protože se chtěl věnovat své vlastní kariéře. Dneska Hohenthal hraje se svou folkovou kapelou „Metrofolk“. Basový kytarista Sami Heinänen představil kapele nového kytaristu a svého přítele ze střední školy Janneho Kärkkäinena.

Mezi lety 2002–2005 Sam Haber prošel skoro sto dvěma nahrávacími společnostmi ve

Finsku a Švédsku než se konečně přihlásili do malé skandinávské společnosti Bonnier Amigo Music. Odpověď byla pořád stejná: „Bez černých hadrů a make upu, rock nebude povolen“

Aby mohli financovat debutové album „On the Way To Wonderland“ Samu Haber představil takzvaný „Sunrise Avenue Business Plan“ jeho přátelům. Nahrávací zařízení posléze koupil muž jménem Mikko Virtala. Virtala sponzoroval většinu z nahrávek na albu.

„On the Way To Wonderland“ bylo vydáno v roce 2006 ve většině Evropy. Největší hit alba „Fairytale Gone Bad“ zabodoval v žebříčkách a rádiích na vysokých pozicích v mnoha zemích a kapela vyjela na 3 vyprodané, evropské turné a na největší festivaly a kapela dokonce vystoupila na hlavním pódiu německého festivalu „Rock Am Ring“ v roce 2007. V tomto roce se také jejich hlavní kytarista Janne Kärkkäinen rozhodl po náročném období odejít.

V roce 2010 kapela nahrála živé album „Acoustic Tour 2010“ během jejich stejnojmenného turné po Německu, Švýcarsku a Rakousku. Po „Out of Style“ bylo vydáno v 70 zemích a první singl z tohoto alba „Hollywood Hills“ se stal nejprodávanější a nejznámější hit v mnoha evropských zemích.

Kapela vystartovala na podzim roku 2011 na turné. Během jarní části byla nahrána a pak vydána živá edice alba „Out of Style“ spolu s DVD. Kapela v těchto dnech pracuje na 4. studiovém albu a připravuje se na speciální turné s názvem „The Big Band Theory Tour“, které odstartuje na jaře roku 2013.

Nejúspěšnější singly jsou „Fairytale Gone Bad“, které bylo oceněno platinovou deskou v Německu a ve Finsku a zlatou ve Švédsku. Pak „Forever Yours“ bylo oceněno zlatou deskou ve Finsku a „Hollywood Hills“ dostalo platinovou deskou v Německu, Švédsku a Švýcarsku a zlatou ve Finsku a v Rakousku.

Členové

Samu Aleksii Haber (* 2. 4. 1976) – zpěv,
kytara (2001–doteď)

Ilkka "Raul" Ruutu (* 28. 8. 1975) – basová
kytara, doprovodný zpěv (2002- doteď)

Sami Tapio Osala (* 10. 3. 1980) – bicí (2005
–doteď)

Riku Juhani Rajamaa (* 4. 11. 1975) –
hlavní kytara, doprovodný zpěv (2007–
doteď)

Janne Kärkkäinen- zpěv, kytar (2001 -2007)

Jukka Backlund- je producent a multi-
instrumentalista (2004 - doteď)

Zajímavosti

V roce 2007 se kapela rozhodl odejít jejich kytarista Janne Kärkkäinen. Kärkkäinen podal žalobu proti kapele a prohlašoval, že oni neměli právo vykonávat jako funkci kapely Sunrise Avenue bez něj. Kapela vyhrála soudní spor na prvním stupni soudem ve Finsku a po 3 letech legálního boje, obě strany přišly s utajovanou finanční dohodou pro budoucnost. Jméno kapely a ochranná známka je nyní ve vlastnictví jediného zbývajícím původním členem kapely Samu Habera.

Autor: Petr Kovář

Fotozdroje:suomirock.blog.cz,
fullhdwp.com, rockzone.cz

Akce Listopadu

MICHAL HRŮZA A JEHO KAPELA

Co: Koncert populárního českého zpěváka.

Kde: Velký sál Záložny v Litovli

Kdy: 7. 11. 2015 v 19:00

Vstupné: v předprodeji 200 Kč

na místě 250 Kč

PODZIM KOMUNISMU

Co: Jedná se o interaktivní výstavu, která hlavně mladší generaci přiblíží život v Československé socialistické republice. Výstava vyvrcholí 16. a 17. listopadu, kdy bude připraven bohatý program.

Kde: Pevnost poznání, interaktivní muzeum vědy Univerzity Palackého v Olomouci

Kdy: 20. 10. 2015 – 17. 11. 2015

(Út – Pá: 9:00 – 17:00, So – Ne: 9:00 – 18:00)

Vstupné: dospělí: 95 Kč

studenti, děti 3-15 let a senioři: 75 Kč

KONCERT K 70. VÝROČÍ ZUŠ UNIČOV

Co: koncert k oslavě výročí školy.

Kde: koncertní síň v Uničově

Kdy: 21. 11. 2015 od 18:00

KAREL PLÍHAL

- Co: Plíhal je neuvěřitelný kytarista samouk, jeho písničky jsou humorné, inteligentní a především velmi výstižné.
- Kde: kinosál MKZ Uničov
- Kdy: 23. 11. 2015 v 19:00
- Vstupné: v předprodeji 200 Kč (MIC Uničov)
na místě 250 Kč
-

MANDARÍNKOVÁ IZBA

- Co: Gedur kolektiv Bratislava nám přináší komedii Mandarínková izba v režii Lubomíra Vajdičky.
- Kde: kinosál MKZ Uničov
- Kdy: 25. 11. 2015 v 19:00
- Vstupné: 300 Kč, 280 Kč a 260 Kč
-

KRÁSNÝ JE ŽIVOT S HUMOREM

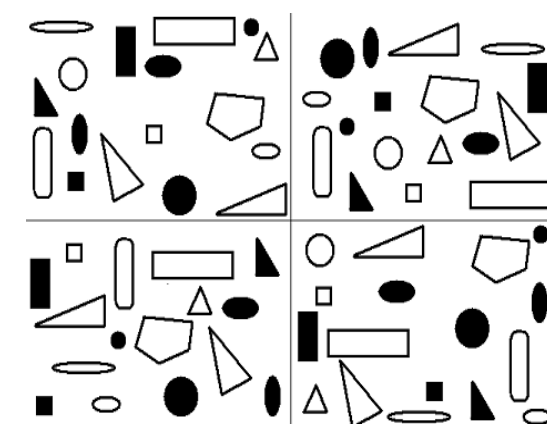
- Co: Klubový pořad s Ivo Šmoldasem s klavírním doprovodem Jana Kavky.
- Kde: koncertní síň v Uničově
- Kdy: 27. 11. 2015 v 19:00
- Vstupné: v předprodeji 100 Kč (MIC Uničov), na místě 150 Kč
-

Autorka: Klára Opichalová

Procvičte si mozek...

Zkuste si pár cvičení a přesvědčte se, jak na tom jste. Myslíte, že je to lehké?! Výsledky najdete v dalším čísle časopisu. Tak hodně štěstí!!!

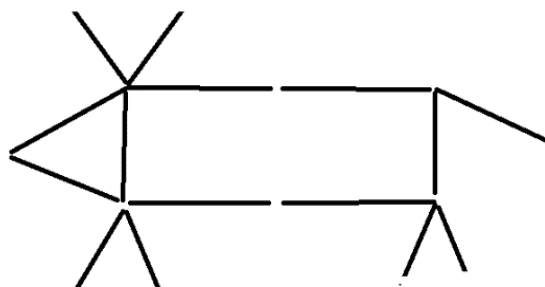
1. Ztracený symbol

Obrázek 1

Najdi chybějící symbol

2. Sirky a prase

Obrázek 2 Zvíře na obrázku se dívá vlevo. Přeložte 2 zápalky, aby se dívalo opačným směrem.

3. Sudoku

	2			3		4		
	8	1		5		2		
4			9					
5		8				7		
	3		5		6		9	
	9				2		4	
				8			9	1
	7			6		1	6	5
	1		7			5		
				3	6			4
				9		4		2
				8			1	3
						3		5
	4				8		6	2
	2			6				8

Obrázek 3 Doplňte číslice tak aby v každém řádku (o délce 3 bloky), sloupci (taktěž) a čtverci se žádné číslo neopakovalo

Autorka: Kateřina Havlíčková

Vtipy

ŠKOLA:

Táta říká dceři: „Jestli zítra dostaneš z té písemky pětku, tak zapomeň, že jsem tvůj otec.“

Druhý den se otec ptá: „Tak, co jsi dostal z té písemky?“, dcera po chvíli odpoví: „A ty jsi kdo?“

„Kdy si už konečně opravíš tu známku z matematiky?“

„Nevím mami, paní učitelka si pořád notes zamyká v kabinetu.“

PEPÍČEK:

Vyděšená matka s Pepíčkem běhají po pláži. Po chvíli se matka zastaví a udýchaně povídá Pepíčkovi: „Tak už jsi konečně vzpomeň, kam jsi toho tatínka zahrabal?“

Babička říká Pepíčkovi: „Pepíčku, když kašleš, dej si ruku před pusou!“
Pepíček na to: „Babi neboj, mě zuby nevypadnou.“

ALKOHOL:

„Denně chodíš domů opilý,“ vyčítá žena manželovi „a co já a děti?“
„Měj rozum stará,“ odvětlí muž „přece nebudeme chlastat všichni!“

„Ale já nebyl až tak opilý!“
„Ne? Hodil jsi mým křečkem o zem a křičel jsi: „Pikaču, volím si tebe!“ potom jsi hodinu řval ve skříni, že vchod do Narnie nefunguje. Před domem jsi křičel na mé auto: „Optime, vím, že jsi to ty! Transformuj se!“ Pak jsi vypouštěl bazén s tím, že hledáš Nema a když ses vracel domů, skočil jsi po bezdomovci a křičel: „Brumbále! Ty žiješ!?“

OSTATNÍ:

Hitler si připravuje vojsko na bitvu. Jeden voják si kýchně a Hitler na to: „Kdo to byl?“ nikdo neodpoví a tak Hitler postřelí první řadu. Pak se zase ptá: „Kdo to byl?“ zase nikdo neodpoví a tak Hitler postřelí i druhou řadu. Takhle se to opakovalo ještě třikrát a nakonec se Hitler zeptá: „Kdo to byl?“ konečně jeden voják odpoví: „To jsem byl já, pane.“ a Hitler na to: „Tak, na zdraví!“

Jde bačo po ulici a vidí, jak Arab vyklepává z balkonu koberec. Bačo se na to chvíli dívá a potom povídá: „Tak co, Aladine, nestartuje, nestartuje?“

Autorka: Kristýna Hrozová

The Gymun Times

Redakce

Šéfredaktor: Jakub Salaj

Zástupce šéfredaktora: Jan Čekel

Správní rada:

Jakub Salaj

Jan Čekel

Markéta Vyroubalová

Lucie Polášková

Redaktoři:

Štěpánka Mikulíková

Kateřina Havlíčková

Kristýna Hrozová

Anna Konečná

Markéta Vyroubalová

Barbora Mrtvá

Klára Opichalová

Daniela Dorušáková

Petr Kovář

Grafická úprava

Jan Čekel

Lukáš Lollek

Fotografky

Lucie Polášková

Jana Šlosarová

Korektura

Mgr. Jana Zorková

Mgr. Drahomíra Drlíková

Do časopisu přijímáme:

Redaktory: okruh zejména zpravodajství

Spolupracovníky redakce

Podmínky: Spolehlivost, trpělivost, výborná znalost českého jazyka, výborná práce s počítačem (MS Office, služby Google, např. Disk Google), dochvilnost, student Gymnázia Uničov

V případě zájmu nás kontaktujte na thegymuntimes@gmail.com, nebo osobně kontaktujte Jakuba Salaje, III

Kde nás najdete...

Facebook: https://www.facebook.com/The-Gymun-Times-886823814732701/?ref=page_internal

WWW: www.gymun.cz

Disk Google:

<https://drive.google.com/folderview?id=0BzbVsxMxLl6NNDBvcTItZzR1Mk0&usp=sharing>

E-mail: thegymuntimes@gmail.com

